

ΕΙΑΣ

ΙΝ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΟΤΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΗΤΑΝ... ΑΓΙΟΣ!...

Ενα εξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου κ. Σαργιέυ Μπρυνέ)

που, τὸ τραγικὸ πέρασε τὴ ρωσικὴ γυναικὴ πρὶν ἀπὸ λιμερικὸν ἱπποδρόμιον, εἶ δὴ τὸν διευθυντὴ τοῦ φίλου Μωρίς ὀμηγοῦ μιστοριογραφικὴ εὐνοια τῆς τύχης σχετιστῶ μετὰ τὸν «στάρετς», τοῦ ἀνιὸς πειρῶ θρύλος.

Ὁ ἄρθρον Ρασπούτιν παρὰ μου μετὰ ἐνδύματα ὀριῶς, κρατῶντας σὸ λιο. Ἡ ἀπομνησινὰ νὰ σὰς ἡγορῶντα προσελήθη ἰσοδρόμιον, γὰρ τὸ νοῦν

καὶ κάθε θράυον. Ἡ αὐτὴ, ὅταν μου ἴσως τῶν ματιῶν τῆς, εἰς λάμψεις, μάτια πού τῆς στέπας. Κατὰ καπούτιν ἦταν θυμωμένον ἰκανοποιούσαν. Καὶ ἡμέρεια αὐτῆ μου ἐδωρὸν σατανικοῦ καλοῦ ἦταν τόσο ἀγρία καὶ ἡμίας τῆς, ὥστε μονάτῃς ἐπιβολῆς τοῦ πα-

ρῶν δημοσιογράφος μερικὴς λεπτομερείας ὀλου φειδωλῆ σ' ἐκμνήμη τῆς, ἀρχισε νὰ

ἐφορᾶ πού τὸν σὺλᾶ—νοιώθω ἕνα σιδερέρα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνην ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸν στὴν καρδιά τῆς ἴδιος πού πηγαίνει... πρὶν ἀπὸ πέντε περ-

κῶν... Καὶ ἡ ζηλοφονία αὐτῆ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς τοῦ πατέρα μου...

» Ἐνα περίπου χρόνον πρὶν ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ στάρετς, ἡ αὐτοκράτειρα ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ με γνωρίσῃ, γὰρ νὰ ἐθαριστῶ τὸν πατέρα μου. Ἡ Ἄννα Βιρούμποβα, ἡ ἐμπιστὴ φίλη τῆς αὐτοκράτειρας, ἀνέλαθε νὰ με ἰδηγῆσθαι στὰ θερινὰ ἀνάκτορα τοῦ Πιέτερχωφ. «Ὡ! ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὶς λεπτομερείας τῆς πρώτης μου παρουσιάσεως στὸ παλάτι. Ἡ αὐτοκράτειρα ἦταν ψηλῶσμη, ἐπιθλητικὴ—καὶ τὸ χαμόγελόν τῆς ἦταν τόσο γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸ συγχρόνως! Μόλις τὴν ἐβλεπες, καταλάβαινες ὅτι εἶχες μπροστὰ σου μίαν βασίλισσαν καὶ μίαν μητέρα. Πῶς μπόρεσαν οἱ μπολσεβίκοι νὰ δολοφονήσῃ τὴν ἀγίαν αὐτὴ γυναῖκα;...

***

Ἡ Μαρία Γρηγορόβνα ἔμενε λίγο σιωπηλὴ, σὺν νὰ εἶχαν θάρουνε ἡ ἀναμνήσεις τὴν ψυχὴ καὶ τὸ νοῦν τῆς—καὶ ὕστερα ἐξακολούθησε:

—«Ἐμεῖνα κοντὰ στὴν αὐτοκράτειρα, στὴ Βίλλα «Ἀλεξάνδρα», ὡς τὴν μέραν πού ἐξαφανίστηκε ὁ πατέρας μου. Ἡ ἱστορία αὐτῆς ἔγινε τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1916... Δυὸ ὀλόκληρες μέρες, ἡ Ἄννα Βιρούμποβα, ἡ μικρὴ μου ἀδελφὴ Βαρθάρα κ' ἐγὼ τρέχαμε δεξιά καὶ ἀριστερὰ στὴν Πετρούπολιν, γὰρ ν' ἀνυπακούσῃμε τὸ στάρετς. Ἡ αὐτοκράτειρα μάλιστα εἶχε διατάξει τὴν ἀστυνομίαν νὰ κἀν τ' ἀδύνατα δυνατὰ γὰρ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ Ρασπούτιν. Ὁ Πρωτοπόπωφ, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, εἶχε ἀναστατώσει τὰ καλύτερα λαγωνικά τῆς γενικῆς ἀσφαλείας...»

» Ὡστόσο, στὴν πρωτεύουσαν ἐπικρατοῦσε ἡ γνώμη ὅτι κατὰ προμερὸν εἶχε συμβῆ. Τί ἀπέγινε ὁ πατέρας μου; Γιατὶ χάθηκε ἀπὸ τὸν κόσμον; Ποιοὶ τὸν εἶχαν ἀπαγάγει; Καὶ πού τὸν εἶχαν κρῦψει;...

—«Νὰ φάξετε στὴ «Βίλλα Ροντέ!» μᾶς εἶπαν τότε μερικοὶ, χαμογελῶντας εἰρωνικὰ.

Ἡ «Βίλλα Ροντέ» ἦταν ἕνα κέντρον διασκεδάσεως στὶς ὀχθες τοῦ Νέβα. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ πατέρας μου πῆγαινε συχνὰ τὸ κέντρον αὐτό... Ὅταν ὀμως ζήτησαμε πληροφορίας ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ καμπάρ, ἐκεῖνος μᾶς ἀποκρίθηκε ὅτι εἶχε πολλὰς μέρας νὰ τὸν διῆ. Στὸ μεταξὺ, ἡ αὐτοκράτειρα ἐκλαύγει ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τῆς γὰρ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ρασπούτιν καὶ ὁ τσάρεβιτς δὲν ἔπαυε νὰ ζητᾶ τὸν καλὸν φίλον... Καὶ τὸ πῶς προμερὸν εἶνε ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ διαδόχου εἶχε χειροτερεῖ...

» Ἐτέλος, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Μακάρωφ μᾶς εἰδοποίησε, ὅτι ὁ πατέρας μου δολοφονήθηκε στὸ σπίτι τοῦ πρίγκηπος Γιουσοῦωφ... Τὸ πτώμα τοῦ Ρασπούτιν, πού τὸ εἶχαν ρίξει στὸ Νέβα, ἐξεβράσθη καὶ μετεφέρθη σ' ἕνα σπῆτι ἐκεῖ κοντὰ.

» Ὡ! δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ τρομερὸ αὐτὸ θέαμα!..

» Εἶδα τὸν πατέρα μου ἐσπλωμένο σ' ἕνα τραπέζιν... Τὸ σῶμα του φαίνεταν πῶς μεγάλο, πῶς ἐπιθλητικόν. Τὸ πρόσωπόν του ἦταν πλημμυρισμένον στὸ αἶμα, τὰ ρούχα του κορευλισμένα... Τὸ ἕνα χέρι του ἦταν σηκωμένον πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλιν του. Τὰ φτωινὰ μάτια του ἦσαν ὀρθάνοιχα... Φαίνεταν σὺν νὰ εἶχε πεθάνει δίνοντας μίαν κατάραν.

» Καὶ ὕστερα... ἐξακολούθησε ἡ Μαρία Γρηγορόβνα, ὕστερα... ἤρθε ἡ καταστροφὴ τῆς αὐτοκρατορίας. Οἱ μπολσεβίκοι δηλητηρίασαν τὴν ἀδελφὴν μου Βοϊθόδα καὶ ἔστειλαν τὴν μητέρα μου καὶ τὸν ἀδελφόν μου Δημήτρην ἐξορία στὴ Σιθηνία... Ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν ἐκεῖ, περιμένοντας τὸ θάνατον νὰ τοὺς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ μαρτύρια τους. Κ' ἐγὼ, χῆρα, χωρὶς πόρους ζωῆς, ἔχοντας νὰ συντηρῶσθαι δυὸ παιδιὰ, δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ ἐκδικήσω τὸ θάνατον τοῦ πατέρα μου! Ἐγραψα ἕνα βιβλίον, γὰρ νὰ ὑπερασπίσω τὴν μνήμην τοῦ συκοφαντημένου πατέρα μου... Ἐργάστηκα ὡς τραγουδίστρια στὴ Γερμανίαν καὶ στὴν Τσεχοσλοβακίαν. Μὰ ἡ Γαλλία με τραβῆσε. Ὅταν ἔφτασα ἐδῶ, ἀποσά-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 655)

—Ο Ρασπούτιν

(Συνέχεια έκ της σελίδος 652)

της επιστήμης σου, θά γίνουμε πλούσιοι. Έτσι θά μπορούσαμε μιά μέρα νά τό σκάσουμε γιά τήν Εύρώπη καί νά ζήσουμε εὐτυχιμένα. Θέλω όμως νά ἔχης ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σέ μέναν καί νά κρατάς μυστικά τὰ σχέδιά μας.

Ἡ Λόλα Χόργουοντ, τυφλωμένη ἀπό τήν ἀγάπη της, δέν ἔφερε καμιά ἀντίρρηση καί δέχθηκε ν' ἀκολουθήσει πιστά τίς συμβουλές τοῦ Σομιέλ. Καί πράγματι, μετά λίγο καιρό, ἡ Τράπεζα τῆς Καρολίνας ἀναστατώθηκε. Οἱ ὑπάλληλοί της εἶχαν ἐξακριβώσει ὅτι ἕνα πλήθος πλαστών τσέκ εἶχαν ἐξαργυρωθῆ ἀπό ἕναν ἐπιτήδειο κι' αὐτοὺς ἀπολλήτοις κακοποιούς. Μάταια προσπάθησαν νά τόν ἀναγνωρίσουν. Ἐπί πολλές χιλιάδες δολλαρίων εἶχαν κλαπῆ ἀπό τίς διάφορες Τράπεζες κι' ὁ ἀστυνομία τῶν εἶχε χάσει, μὴ ξέροντας ποῦ νά κατευθύνῃ τίς ἐνεργείες της. Ἐπί ἕνα χρόνο ἡ πολιτεία τῆς Καρολίνας ἐτρομοκρατεῖτο ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴν σφίρα τῶν πλαστογράφων κι' οἱ κοίτικοί της μὲ διαμαρτυρίες ζητοῦσαν νά συλληφθῆ μὲ κάθε τρόπο ὁ μυστηριώδης κακοποιός.

Τέλος οἱ ἀστυνομικοὶ κατάρθρωσαν νά συλλάβου: κάποιον Μώρις Ἀριέλ, τὴν ὥρα ποῦ πῆγαινε νά ἐξαργυρώσῃ ἕνα πλαστό τσέκ πενήντα δολλαρίων. Σ' αὐτὸν φυσικά ἀπέδωσαν κι' ὅλες τίς ἄλλες πλαστογραφίας καί τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ. Ὁλ' ἡ Καρολίνα ἀρχισε νά συνέρχεται ἀπὸ τὸ φόβο της κι' ὁ Μώρις Ἀριέλ εἶχε γίνε τὸ ἀντικείμενο τῶν συζητήσεων. Ὅλοι τους ἦταν βέβαια ὅτι ὁ δικαστὴς Τζῶν Χόργουοντ θά τιμωροῦσε αὐστηρὰ αὐτὸν τὸν ἐπιτήδειο ἐγκληματία. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ δικαστὴς δέν μπόρεσε νά μὴ τ' ἀναφέρῃ τὸν σπῆτι του καί νά σχολιάσῃ μὲ τοὺς εἰκόους του τὴν ἐπιτυχία τῶν ἀστυνομικῶν. Ξαφνικά όμως εἶδε τὴ Λόλα νά ξεσπάῃ σ' ἠχηρὰ γέλια καί νά τοῦ λέῃ μ' ἐιρωνεία:

—Ναί, βέβαια, οἱ ἀστυνομικοὶ μας εἶνε σουδαῖοι ἀνόητοι!

Ὁ Χόργουοντ κέρωσε σάν πεθαμμένος ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἡ μακροχρόνιος δικαστικὴ πείρα του τὸν ἔκανε νά μαντεύσῃ ὅτι ἡ Λόλα κάτ' ἤξερε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Πιγνώντας λοιπὸν κάθε πατρικὸ αἰσθημα, τὴν ἴδια κιόλας ὥρα τὴν ὑπέθαλε σὲ μιά μαρτυρικὴ ἐξέταση καί κατάφερε ν' ἀποκαλύψῃ ὅλες τίς ἐγκληματικὰς πράξεις της.

Αὐτὴ μὲ τὸ φίλδ της καί τοὺς δέκα συνενόχους της εἶχαν λεηλατήσει τίς Τράπεζες μὲ τὰ πλαστά τσέκ. Ὁ Τζῶν Χόργουοντ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ λύσσα καί τὴ φρίκη του. Ἐνοιαζε τὸ μυαλό του νά ποιά μὲσα στὸ κεφάλι του καί πῆγαινε νά τρελλαθῆ. Ἄ! Αὐτὴ ἡ δοκιμασία ἦταν ἀνώτερη τῶν δυνάμεών του. Δέν μποροῦσε νά παραδώσῃ τὴν ἀγαπημένην κόρη του στὴ δικαιοσύνη. Ὁχι, ἡ τιμωρία θά ἦταν πολὺ σκληρὴ.

Μὰ οἱ διαταγὴς του δέν κράτησαν πολὺ. Μὲ νευρικές χειρονομίες κάλεσε στὸ τηλέφωνο τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, τοῦ ἀπεκάλυψε ὅσα εἶχε ἐξακριβώσει κι' ἔπειτα ἤγχε καί κλειστήκε σὸ γραφεῖο του. Δέν βγήκε δὲ ἀπὸ ἐκεῖ, παρὰ μόνον γιὰ νά πάῃ στὸ δικαστήριο καί νά προσεδρεύσῃ στὴ δίκη ποῦ δικαιοσύνη τῆς κόρης του, κι' οἱ συνενοχοὶ της. Ἡ ἀπόφασι ποῦ ἐξεδώκε ἦταν καταδικαστικὴ. Ἡ Λόλα Χόργουοντ, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, κλείσθηκε γιὰ πέντε χρόνια στὶς γυναικεῖες φυλακὲς τῆς Καρολίνας. Ὅσο γιὰ τοὺς συντρόφους της, αὐτοὶ καταδικάστηκαν σὲ δέκα χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα, γιὰτὶ ἀπεδείχθη ὅτι αὐτοὶ εἶχαν παρασύρει τὴν κόρη τοῦ Τζῶν Χόργουοντ στὶς ὑποπτες δουλειές τους.

Μὰ ὁ Τζῶν Χόργουοντ εἶνε ἀπαρηγόρητος γι' αὐτὸ τὸ ἄγριο χτύπημα τῆς μοίρας ποῦ τοῦ ἐπέφυλασε στὰ γεράματά του. Δὲν τοῦ κάνουν καμμιὰ ἐντόπιση τὰ συχαρητήρια τηλεγραφήματα τῶν συναδέλφων του, τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον. Ὅστε οἱ ἔπαινοι τῶν ἐφημερίδων. Ἡ καρδιά του ἔχει πειὰ νεκρωθῆ. Κι' εἶνε ἡ μόνη φορὰ ποῦ καταλάβε τὰ λόγια τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἡ πιὸ ἀμείλικτη θεὰ, ποῦ δέν λογαριάζει ὅστε οἰκογένεια, ὅστε συγγενικοὺς δεσμούς, ὅστε τίποτε, ἀλλὰ τιμωρεῖ μὲ τὴν ἴδια ἀδυστοχίαν τὸν ἐγκληματία. Μ' αὐτὴ ἡ πικρὴ ἀλήθεια τοῦ στοίχησε πολὺ ἀκριβὰ. Ὁ Τζῶν Χόργουοντ ἔχασε πειὰ τὴν κόρη του κι' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποῦ εἶχε στὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του. Καί καταριέται τὴν ὥρα ποῦ ἐγκατέλειπε τὸ μικρὸ ἀγρόκτημά του γιὰ νά γίνῃ ἕνας μεγάλος δικαστὴς καί τέλος ἕνας γέρος δυστυχισμένος.

ΤΖΑΚ ΣΚΡΗΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 616)

μεταφερθῆ ἐκεῖ πέρα ἀνίσθητη ἀπὸ τὴ θραυπῆ κι' ὅτι οἱ γι-ατροὶ εἶχαν προσπαθῆσι νά τὴ σώσουν, μὰ δέν τὸ κατάφεραν.

Πέθανε στὰ χέρια τοῦ καθηγητοῦ Τζῶρτζ Κάμπτεν, ζητώντας ἐπίμονα τὸν Μώρις Νόρτεν. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ν' ἀπορήσῃ. Δέν χωροῦσε τὸ μυαλό του ὅτι μιά χωρὺστρια μποροῦσε νά πεθάνῃ ἀπὸ τὴ σαμπάνια! Χωρὶς νά πῆ τίποτε σὲ κανέναν, ἄρχισε νά ἐνεργῆ μυστικά ἀνακρίσεις καί τέλος ἐξακριβώσε ὅτι ἡ Νόρα Λινκὰ εἶχε πεθάνει ἀπὸ μιά λαθρασιμένη ἔνδει-ποῦ της εἶχε κάνει στὴν καρδιά ὁ Κάμπτεν, ὁ ὁποῖος φημιζόταν γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του! Ἐπειτα ἔβωσε, ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε διατάξει νά τὴν μεταφέρου στὸ ἱατροδικαστικὸ ἐργαστήριο καί νά κρατήσουν μυστικὸ τ' ὄνομά της, φοβούμενος τὸ σκάνδαλο καί τὴν ἀστυνομία. Ὁ σκοπὸς του δὲ ἦταν μὲ τὴν πρόφασιν δῆθεν τῆς βαλσασιώσεως τῆς καρδιάς της νά τὴν πάρῃ καί νά τὴν ἐξαφανίσῃ κι' ἔτσι νά μὴν ὑπάρχῃ κανένα ἴχνος τοῦ ἐγκλήματός του.

Αὐτὲς ἡ ἀποκαλύψεις ἔκαναν τὸν Μώρις Νόρτεν νά τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του καί τὸ θυμὸ του καί, μὴ ξέροντας τί κάνει, ἐκδικήθηκε μὲ τὸ σκληρὸ τρόπο ποῦ ἀναφέραμε τὸν ἐγκληματικὸ ἱατροδικαστή.

Κι' ἔτσι γράφηκε ὁ ἐπιλογος τῆς ἱστορίας ἐνὸς τρυφεροῦ ἔργατος, ποῦ ἄρχισε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ κέντρο, γιὰ νά καταλήξῃ στὸ ἄγριο δράμα τοῦ ἱατροδικαστικοῦ ἐργαστηρίου

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΡΑΖΠΟΥΤΙΝ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΟΤΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΗΤΑ .. ΑΓΙΟΣ..

(Συνέχεια έκ της σελίδος 649)

σια νά ἐργαστῶ στὸ ἱπποδρόμιο, σ' ἕνα νοῦμερο δικῆς μου ἐμπνεύσεως, ποῦ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία...

»Σιγά-σιγά, προσπαθῶ νά ἐξανδημιουργήσω τὴ ζωὴ μου.

»Μοναδικὴ ἐπιθυμία μου εἶνε νά ξεπλύνω τὴν ντροπὴ ποῦ θαρραίνει σήμερα τὴ μνήμη τοῦ πατέρα μου. Ὡ! πρέπει νά ἐξέρετε ὅτι ὁ μακαρίτης δὲν ὑπῆρξε ποτὲ θάνασιος καί ἀκόλαστος, ἔ-πως θέλου νά τὸν ἐμφανίσουν μερικοὶ ἀνόητοι συγγραφεῖς καί σκινοβέται τοῦ κινηματογράφου. Τὸν πατέρα μου τὸν σκότωσαν, ἔχι ἐπειδὴ κατέστρεψε τὴ Ρωσία, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ζήλευσαν γιὰ τὴν ἰσχύ καί τὴν ἐπιρροή ποῦ εἶχε ἀποκτήσει...

»Φαντάζεστε τώρα πόσο ὑπόφερο θλιπόμενος τὸν πατέρα μου τόσο παραγνωρισμένο, ἐνῶ εἶμαι σὲ θέση νά ζέρω πολὺ καλά, ὅτι στὴν πραγματικότητα ἦταν ἅγιος ἄνθρωπος!...

»Μοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ πρίγκηψ Γουισούοφφ πρόκειται νάρθῃ στὸ Παρίσι. Ἄ! ὅταν δῶ μπροστά μου τὸ δολοφόνο τοῦ πατέρα μου θά τὸν κάνω νά μετανοήσῃ πικρὰ γιὰ τὸ ἀπάνθρωπο ἐγκλήματ' του...»

»Ὁμολογῶ, ὅτι τὰ μάτια τῆς Μαρίας Γρηγορόνας πετούσανε λάμψεις τόσο ἄγριες, ἐνῶ ἔλεγε μὲ θραυγὴ φωνὴ τὰ λόγια αὐτά, ὥστε ἐνοιασα δυσατέξ ἀνατριχίλες φόβου νά περνᾶνε ἀπὸ τὸ σῶμα μου!...

ΣΕΡΓΙΟΣ ΜΠΡΥΝΟ

«ΕΙΜΑΙ ΙΚΑΝΗ ΓΙΑ ΟΛΑ!...»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 613)

διὰ, καί τώρα ποῦ εἶμαι ἐλευθέρωθ' ἀφιερωθῶ ἐξ ὀλοκλήρου σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη μου. Θά παντρευθῶ μὲ κείνον ποῦ ἀγαπῶ!..»

»Ἄλλο μονο!.. Ἐκείνος ποῦ ἀγαποῦσε καί χάριν τοῦ ὁποῖου σκότασε τὸν ἄντρα της, δέν ἦμουν ἐγώ! Ναί, δέν ἦμουν ἐγώ...

»Κι' ἔφυγε, φίλε μου, ἀπὸ τὸ δικαστήριο, ἔφυγε μὲ θῆμα ἔλαφρο, μὲ καρδιά πιὸ ἔλαφρη κι' εὐτυχισμένη, πηγαίνοντας πρὸς τὴν καινούργια ἀγάπη της, χωρὶς νά λογαριάζῃ καθόλου πὸς ἄφινε πίσω της ἕνα ἐρείπιον, ἕναν δυστυχισμένο ἄνθρωπο, ποῦ εἶχε καταστραφῆ ὀλικῶς καί ἠθικῶς ἐξ αἰτίας της!...»

Ὁ Ἐρνέστος Σερμπόνι ἐσώπασε κι' ἐπέταξε μὲ λύσσα τὸ τσιγάρο του. Στενοχωρημένος, ἐχαμηλότασε τὰ μάτια, χωρὶς νά προσπαθῆσῃ νά θρᾷ ἕνα λόγο ποῦ θά τὸν παρηγοροῦσε.

Παρηγοροῦνται ποτὲ τέτοιοι σπαραγμοὶ καρδιάς;

FREDERICO UDINEI